

Bài thơ trong Viện Dưỡng Lão

Trong một viện dưỡng lão ở nước Úc, cụ ông Mak Filiser, 86 tuổi, không có thân nhân nào thăm viếng trong nhiều năm. Khi cụ qua đời cô y tá dọn dẹp căn phòng của cụ và bất ngờ khám phá ra một mảnh giấy nhàu nát với những dòng chữ viết nguệch ngoạc. Đó là một bài thơ của cụ và đó là tài sản duy nhất, là cái vốn liếng quý giá nhất cho tuổi già cô đơn của cụ. Trong bài thơ cụ ghi lại những kỷ niệm gia đình, những nỗi nhớ về quãng đời mình đã trải qua và nhắn nhủ với người ở lại. Bài thơ khiến bao người cảm động. Bài thơ có tiêu đề là "*Cranky Old Man*" (*It was a poem written by Filiser. The poem "Cranky Old Man" is the only thing that has survived the old man after he left this world*).

Khi các cô y tá phổ biến bài thơ lên mạng xã hội thời tác phẩm này đã lan truyền khắp nước Úc và sau đó nhanh chóng trở thành một hiện tượng toàn cầu. Không phải vì nghệ thuật ngôn từ của thơ mà chính yếu là vì trái tim của cụ già cao niên đã ký gửi trong từng con chữ, từng vần điệu của bài thơ, gửi gắm cả một 'kho báu' tâm hồn vô giá. Một trái tim đầy lửa, vẫn muốn sống hết mình với cuộc đời. Bài thơ đã làm thức tỉnh trái tim của hàng triệu người trên thế giới...

Bài thơ thoát tiên là những lời nhắn nhủ của cụ Mak đến những cô y tá phục vụ trong viện dưỡng lão. Đừng chỉ nhìn cụ như một cụ già ngớ ngẩn và lảm cẩm, đừng chỉ mãi tất bật chăm lo và quên rằng thứ họ cần hơn là một người bạn để cùng chia sẻ những điều tâm sự. Nếu hời hợt và thoáng qua ta sẽ chỉ thấy bề ngoài khắc khổ và già nua. Phải đến khi thấm từng câu chữ ta mới thấy được kho báu tâm hồn vô giá nằm ẩn sâu bên trong cụ Mak.

Bài thơ cũng đánh động đến chữ "Hiếu", đến sự quan tâm của con cái đối với cha mẹ già lão. Có lẽ vấn đề làm tròn trách nhiệm và bổn phận của người con không đơn giản chỉ là gửi song thân vào viện dưỡng lão mà thôi mà hãy cố gắng ở bên song thân và chăm sóc tận tình. Vì rất có thể một ngày nào đó chúng ta muốn nói lời yêu thương với cha mẹ mình thì than ôi đã quá muộn mất rồi...

CRANKY OLD MAN

What do you see nurses? What do you see?
What are you thinking... when you're looking at me?
A cranky old man... not very wise,
Uncertain of habit... with faraway eyes?
Who dribbles his food... and makes no reply.

When you say in a loud voice... 'I do wish you'd try!
Who seems not to notice... the things that you do.
And forever is losing... A sock or shoe?
Who, resisting or not... lets you do as you will,
With bathing and feeding... The long day to fill?
Is that what you're thinking? Is that what you see?
Then open your eyes, nurse... you're not looking at me.
I'll tell you who I am... As I sit here so still,
As I do at your bidding... as I eat at your will.
I'm a small child of Ten... with a father and mother,
Brothers and sisters... who love one another
A young boy of Sixteen... with wings on his feet
Dreaming that soon now... a lover he'll meet.
A groom soon at Twenty... my heart gives a leap.
Remembering, the vows... that I promised to keep.
At Twenty-Five, now... I have young of my own.
Who need me to guide... And a secure happy home.
A man of Thirty... My young now grown fast,
Bound to each other... With ties that should last.
At Forty, my young sons... have grown and are gone,
But my woman is beside me... to see I don't mourn.
At Fifty, once more,... Babies play 'round my knee,
Again, we know children... My loved one and me.
Dark days are upon me... My wife is now dead.
I look at the future... I shudder with dread.
For my young are all rearing... young of their own.
And I think of the years... And the love that I've known.
I'm now an old man... and nature is cruel.
It's jest to make old age... look like a fool.
The body, it crumbles... grace and vigour, depart.
There is now a stone... where I once had a heart.
But inside this old carcass. A young man still dwells,
And now and again... my battered heart swells
I remember the joys... I remember the pain.
And I'm loving and living... life over again.
I think of the years, all too few... gone too fast.
And accept the stark fact... that nothing can last.
So open your eyes, people... open and see.
Not a cranky old man .
Look closer... see... ME!!

ÔNG GIÀ LẮM CẨM

*Các cô y tá thấy chi?
Nhìn tôi cô có nghĩ gì hay không?
Ông già lắm cẩm, lạ lùng,
Không còn minh mẫn, lừng khùng, lời thôi
Mắt nhìn lơ đãng xa xôi?
Ăn thời vung vãi, miệng thời lặng câm.
Khi cô lớn tiếng khuyên răn
“Ông ơi hãy cố uống ăn đàng hoàng!”*

Dường như ông lão chẳng màng
Chẳng lưu tâm tới cô đang làm gì.
Ông luôn để thất lạc đi
Vớ còn một chiếc, giày thì lẻ đôi?
Khi ăn, khi tắm chao ôi
Suốt ngày ông cựa nự đời nào yên?
Phải chẳng cô nghĩ như trên?
Qua hình ảnh đó cô nhìn thấy tôi?
Này, này cô y tá ơi!
Hãy giương to mắt nhìn tôi đây này
Rồi cô nhận biết tôi ngay
Khi tôi tĩnh lặng, nơi đây yên ngòi
Luôn làm theo ý cô thôi
Cả khi ăn uống theo lời cô khuyên.

*

Tôi Mười tuổi, mới lớn lên
Có cha có mẹ kề bên thăm tình
Anh chị em cùng vây quanh
Yêu thương trong mái gia đình bên nhau.
Khi tôi Mười Sáu tuổi đầu
Đôi chân bay nhảy, trước sau mơ màng
Mơ mình sớm gặp được nàng
Người yêu lý tưởng dịu dàng xinh tươi.
Làm chú rể tuổi Hai Mười
Nhịp tim thổn thức tứ thời khôn nguôi
Nhớ lời chung thủy thề bồi
Lòng mình tự hứa chung đời bền lâu.
Giờ Hai Mười Lăm tuổi đầu
Tôi sinh con, phải dạy sao nên người
Dựng xây mái ấm vui tươi
Gia đình hạnh phúc, sống đời bình yên.
Tôi Ba Mười tuổi già thêm
Thời con tôi đã trở nên trưởng thành
Sợ dây ràng buộc gia đình
Mãi luôn vững chắc kết tình dài lâu.
Khi tôi Bốn Chục tuổi đầu
Các con đều lớn, theo nhau đi rồi
Chỉ còn vợ quý cạnh tôi
Dù sao cũng chẳng khiến tôi muộn sầu.
Rồi Năm Mười tuổi tới mau
Quanh chân tôi trẻ cùng nhau vui vầy
Này con, này cháu một bầy
Tôi cùng thân quyến nơi đây kết đoàn.

*

Thế rồi tới những ngày buồn
Vợ tôi nay đã cõi trần lia xa.
Nhìn tương lai thấy nhạt nhòa
Lòng tôi rung động thật là hoảng kinh
Vì con tôi khi trưởng thành
Phải lo nuôi nấng gia đình riêng thôi
Mặc tôi lẻ bóng đơn côi
Nhớ năm tháng cũ, nhớ người thương yêu.

Giờ tôi già lão đi nhiều
Hoá công tàn bạo, tiêu điều ra tay
Bầy trò biến đổi già này
Thành như một kẻ đêm ngày khủng điên.
Tám thân tàn tạ mãi thêm
Còn đâu sinh lực, nét duyên hết rồi
Trái tim nồng ấm một thời
Giờ đây chai đá nhìn đời buồn thay.
Nhưng trong thân xác già này
Một trai trẻ vẫn nương đây ẩn tàng
Cõi lòng nay lại dâng tràn
Con tim trối dậy nhịp nhàng xiết bao.
Nhớ niềm vui một thuở nào
Nhớ luôn những nỗi khổ đau đủ điều
Và tôi đang sống, đang yêu
Cuộc đời như chợt mỹ miều hồi sinh
Nghĩ về năm tháng đời mình
Thấy sao quá ít lại đành trôi mau
Nhận chân thực tế từ lâu
Vô thường sự vật có đâu mãi còn.
Mọi người hãy mở mắt luôn
Để nhìn cho thấu, để còn thấy ra.
Tôi đâu lắm cảm tuổi già
Tới gần... nhìn kỹ để mà thấy... TÔI!

Tâm Minh Ngô Tằng Giao
(chuyển dịch)

Nguồn: <https://quangduc.com/a67749/bai-tho-trong-vien-duong-lao>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 6800 TÁC PHẨM